

Η ΣΥΚΟΜΟΡΕΑ ΤΟΥ ΖΑΚΧΑΙΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΠΛΑ ΜΑΣ

Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗ,
Ἱεροκήρυκα - Γυμνασιάρχου - Λογοτέχνη.

Τί ὄμορφο τό Εὐαγγέλιο τῆς ἀπολυτρώσεως! Ἀγγίζει τήν ψυχή ὡς ἀπαλή αὔρα καί ὡς «δρόσος Ἀερμών» καί γαληνεύει τά πάντα μέσα μας.

Ὁ πλούσιος ἀρχιτελώνης Ζακχαῖος εἶναι ἀποφασισμένος: Θά δεῖ τόν διερχόμενον ἀπό τήν πόλη του τήν Ἱερῶν Ἰησοῦν Χριστόν, πάση θυσίᾳ. Τό μικρό του σωματικό ἀνάστημα τόν δυσκολεύει βέβαια, ὅμως κάτι θά γίνει, κάτι θά βρεῖ γιά νά δεῖ, πάνω ἀπό τό πλῆθος, τόν Χριστόν. Θέλει ἐξάπαντος νά Τόν δεῖ, θέλει νά συλλάβουν τά μάτια του τήν εἰκόνα τοῦ προσώπου τοῦ Ναζωραίου. Ἐχει ἀκούσει τόσα θαυμαστά γι' Αὐτόν!

Καί νά, ὁ Ἰησοῦς πλησιάζει. Τό πλῆθος συνθλίβει τόν Ζακχαῖον. Κι αὐτός, εὐτυχῶς, τήν τελευταία στιγμή, βρίσκει τή λύση. Ἡ συκομορέα δίπλα του εἶναι ὅ,τι τοῦ χρειάζεται αὐτή τή στιγμή. Καί μέ μιᾶς, σάν αἴλουρος, σάν μικρό παιδί, σκαρφαλώνει στό δένδρο. Ἀπό ἐκεῖ πάνω βλέπει πολύ καλά τό δρόμο...

Γύρω του, ὅσοι τόν προσέχουν, κρυφογελοῦν εἰρωνικά: Ὁ ἀρχιτελώνης πάνω στό δένδρο!! Γεγονός πού προκαλεῖ σίγουρα τή θυμηδία καί τά γέλια ὅλων γύρω του.

Ὁ Κύριος, διερχόμενος, πλησιάζει τή συκομορέα. Σταματᾷ, ὑψώνει τά μάτια στό δένδρο, βλέπει τόν ἀρχιτελώνη καί τοῦ λέει: «Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι· σήμερον γάρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μέναι». Κατέβα γρήγορα ἀπό τό δένδρο, Ζακχαῖε. Θά μείνω στό σπίτι σου.

Ἄκουσε καλά; Θά μείνει ὁ Ναζωραῖος στό σπίτι του; Ἀπί-

στευτο! Κατεβαίνει από τό δένδρο. Ὁ κοινωνικός περίγυρος ἀπορεῖ καί ἐξίσταται γιά τήν ἀπόφαση τοῦ Ἰησοῦ. Θά μείνει στό σπῖτι αὐτοῦ τοῦ ἀρχιληστῆ φοροεισπράκτορα, τοῦ ἄδικου, τοῦ τοκογλύφου; Ἀδιανόητο!

Πλησιάζει τόν Κύριο ὁ Ζακχαῖος. Συνέρχεται ἀπό τό ξάφνιασμα. Συγκλονίζεται. Συνειδητοποιεῖ τό μέγεθος τῆς τιμῆς, πού τοῦ κάνει ὁ Θεάνθρωπος.

- Κύριε, μετανοῶ. Σ' ὅσους ἀδίκησα «ἀποδίδωμι τετραπλοῦν». Εἶμαι ἐλεεινός, ὦ Κύριε, Ἐσύ, ὁ μέγας μου φιλοξενούμενος.

Ἄμεσα καί ἀκαριαῖα ὁ Ζακχαῖος ἀνατινάζει στόν ἀέρα ὅλα τά γεφύρια, πού τόν συνδέουν μέ τό ἁμαρτωλό παρελθόν του. Δέν θέλει νά κρατήσῃ οὔτε γιά μιά στιγμή τά ἄδικα, πού τόσα χρόνια μάζευε ἀπό τή θέση τοῦ ἀρχιτελώνη.

Καί ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Ἰησοῦ: «Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Οἱ οὐρανοί πανηγυρίζουν. Οἱ ἀγγελικές δυνάμεις χαίρουν δοξολογώντας τόν Θεόν.

Ἡ ἀναγεννώμενη ψυχή, ἡ ψυχή πού ἀνακαλύπτει τόν Θεόν, δέν κοιτᾷ καθωσπρεπισμούς καί πρωτόκολλα ἐθιμοτυπίας. Γίνεται - ἡ ψυχή αὐτή - παιδική καί, ἄρα, ἀληθινή. Ἡ κοινωνική θέση τοῦ ἀρχιτελώνη, τοῦ τότε ἐβραϊκοῦ κατεστημένου, δέν τοῦ ἐπέτρεπε, ἀσφαλῶς, νά συμπεριφερθεῖ μέ τόν τρόπο αὐτό, σκαρφαλώνοντας στό δένδρο. Ὁ Ζακχαῖος, ὅμως, ὅλα αὐτά τά περιφρονεῖ. Τόν ἀφήνουν ἀδιάφορο. Θέλει νά δεῖ τόν Κύριον, γιατί τόν πιστεύει Μεσσίαν, Θεόν ἀληθινόν, Κύριον τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου.

Πόσο θά θέλαμε νά μοιάσουμε μέ τόν Ζακχαῖο! Τή στιγμή πού τά ἀγαπημένα χέρια τοῦ Κυρίου, τά καρφωθέντα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἀπλώνονται προστατευτικά στήν προσωπική μας ζωή, τή στιγμή πού ἡ δύναμή Του διά τῶν ἁγίων Του ἐπεμβαίνει παρηγορητικά καί ἀπολυτρωτικά στή ζωή τῶν ξεστρατισμένων νέων τῆς κατείδωλης ἐποχῆς μας, τή στιγμή πού ἡ ἀπύθμενη ἀγάπη Του γεμίζει τά χωρίς ἀγάπη καί χωρίς γαλήνη σπιτικά τῶν ἡμερῶν μας, τίς στιγμές αὐτές θέλουμε νά γίνουμε Ζακχαῖοι, νά γίνουμε τά ἀφελῆ, μικρά παιδιά τοῦ αὐθορμιτισμοῦ καί τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Μᾶς εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορο σέ ποιά κοινωνική θέση μᾶς κατατάσσουν.

Καί γιατί, παρακαλῶ, νά λογαριάσουμε τήν κοινωνική μας θέση; Μπροστά στή γνωριμία μας μέ τόν Θεάνθρωπον Κύριον, τά πάντα μᾶς ἀφήνουν ἀδιάφορους. Εἶναι «γῆ καί σποδός», σκόνη καί στάχτη κατά τόν ἱερό Ψαλτήρα. Εἶναι «σκύβαλα» κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο.

Εὐλογημένοι ὅσοι ἔχουμε νά καταθέσουμε ἐδῶ καί τώρα ἀνάλογα βιώματα Ζακχαίου. Καί ἄν, παρ' ἐλπίδα, δέν ἔχουμε βιώματα Ζακχαίου, θά πρέπει νά ἀνησυχήσουμε. Γιατί, ἄν δέν νιώσουμε τούς ἐσώτατους κραδασμούς ενός πνευματικοῦ σειсмоῦ ἔνδον, σέ ρίχτερ 8, ἢ ἐν Χριστῷ ἀναγέννησή μας θά ἀργήσει ἀκόμη πολύ. Καί χάσιμο χρόνου δέν ἐπιτρέπεται. Πρέπει νά ἀνοίξουν, ἐπιτέλους, τά μάτια τῆς ψυχῆς νά δοῦν τόν Κύριον, ὅχι ἀπλῶς διερχόμενον τῆς Ἱερικοῦς, ἀλλά ἰστάμενον στή θύρα τῆς ψυχῆς καί κρούοντας αὐτήν. Θά Τοῦ ἀνοίξουμε νά εἰσέλθει, νά βρεῖ νόημα καί περιεχόμενο ἡ σύντομη καί ἐφήμερη ζωή μας; Ἀπό ἐμᾶς ἐξαρτᾶται.

*«Ξοδέψαμε τή ζωή μας
μαζεύοντας πληροφορίες
τοῦ κόσμου τούτου
καί χάσαμε τή Γνώση τ' Οὐρανοῦ»,*

γράφει ὁ ποιητής. Πάντως ἡ συκομορέα τοῦ Ζακχαίου εἶναι δίπλα μας. Ἀρκεῖ νά γίνουμε παιδιά κατά τήν ψυχή. Ἀρκεῖ νά πλημμυρίσουμε ἀφελότητα καρδίας μικροῦ παιδιοῦ. Ἡ Μητέρα Ἐκκλησία ἔχει τή δύναμη νά μᾶς κάνει παιδιά τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, χαρισματικά, διά τῶν ὑποχρεωτικῶν μυστηρίων καί τῆς ὀρθόδοξης διδασκαλίας Της. Τί καθόμαστε; Ὁ Κύριος σέ λίγο θά διέλθει καί πάλιν ἀπό τά ὅρια τοῦ οὐρανοῦ ἔνδον τῆς καρδίας μας. Ἄς σκαφαλώσουμε στό δένδρο τῆς θερμῆς προσευχῆς καί τῆς ἀληθινῆς ταπείνωσης. Ἄς ἀνεβοῦμε λίγο πιο πάνω ἀπό τά γῆινα νά δοῦμε τόν Κύριον. Ὁ Κύριος ἐγγύς. Ὁ Κύριος ἔρχεται. Γιατί θέλουμε νά ξεχνοῦμε τήν ἀλήθεια αὐτή; Ὁ Ζακχαῖος τακτοποίησε ἔγκαιρα καί σέ βάθος ὅλες τίς ἐκκρεμότητες, ὅλους τούς λογαριασμούς τῆς ζωῆς του. Ἐμεῖς πότε θά κάνουμε αὐτή τήν τακτοποίηση τῶν λογαριασμῶν; Ἀλήθεια πότε;